

Водночас, Закон України «Про охорону дитинства» у ч. 2 ст. 2 визначає завдання законодавства про охорону дитинства. До таких завдань відносяться: розширення соціально-правових гарантій дітей, забезпечення фізичного, інтелектуального, культурного розвитку молодого покоління, створення соціально-економічних і правових інститутів з метою захисту прав та законних інтересів дитини в Україні.

Отже, аналізуючи міжнародно-правові норми і національне законодавство, ми приходимо до висновку, що сьогоденні реалії мають на меті створення таких умов для дитини, які дадуть змогу їй всебічно розвиватися, реалізовувати свої права та бути повноцінним членом суспільства. Але все ж таки, основна увага повинна бути прикута до виконання цих норм права, насамперед – батьками. Бо батьки, як ніхто, інший повинні проводити з дитиною більшість вільного і свого часу і дитини так як від них залежить стан здоров'я, рівень інтелектуального та фізичного розвитку їхньої дитини.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - N 30. - ст. 141.
2. Конвенція ООН про права дитини від 20.11.1989 – [Електронний ресурс] режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_021.
3. Сімейний кодекс України від 10.01.2002 р. // Відомості Верховної Ради України. - 2002 р. - N 21-22. - ст.135.
4. Закон України «Про охорону дитинства» від 26.04.2001 – [Електронний ресурс] режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2402-14>.

Курсант 3-го курсу ННІ № 1 НАВС

Лінда Юлія Русланівна

СПІВВІДНОШЕННЯ МІЖ АПОЛІТИЧНІСТЮ ТА ПОЛІТИЧНОЮ НЕЙТРАЛЬНІСТЮ

Аполітичність (грец. а — початкова частина слова зі значенням заперечення і politike — державна діяльність) — суспільний феномен, який історично виникає внаслідок негативного або індивергентного ставлення громадян до політики, усунення соціальних верств, груп та ін. суб'єктів від політичного життя, а також самовідречення від нього політизованого індивіда.[2] Осмислюючи політичне буття, індивід або соціальна група можуть дійти песимістичного висновку щодо своєї непотрібності у політиці, втрати суб'єктності в політичних відносинах, неможливості впливати на політичну діяльність тощо. На ґрунті цього з'являється байдуже, негативне уявлення про політику і відповідне ставлення до неї. Проявами аполітичності вважають: пасивну (іноді активну) непокору владним структурам; дисфункціональну поведінку (нездатність або небажання адекватно виконувати свої завдання, функції); самоізоляцію, відмову від спілкування, від статусу громадянина з правом на обов'язки та із зобов'язаннями на реалізацію своїх прав (не брати участі у виборах, референдумах, плебісцитах; внутрішня еміграція особи). Явище аполітичності іноді не має чітко вираженого соціального адресата. Стійкі прояви аполітичності спостерігаються серед маргінальних верств. Долається аполітичність лише на рівні особистості, яка під впливом обставин (кризовий стан суспільства та його окремих сфер) або внутрішніх спонукальних мотивів здатна стати знову політично активною. За сучасних умов на аполітичність або політично активну позицію соціальних груп та індивідів великий вплив мають технології політичного впливу або політичних маніпуляцій.

Аполітичність в сучасному суспільстві є актуальним суспільним явищем. Результати досліджень показують, що знижується частка молодого покоління, яке бере участь у політичній діяльності. І саме ця частина соціуму має велике економічне, демографічне та політичне значення для держави. Аполітичність – це соціально-психологічна характеристика особистості, яка дозволяє визначити її як неактивну, позбавлену яких-небудь інтересів і не виявляє участі в долі держави.

Такий стан речей багато в чому об'єктивно обумовлено. По-перше, життєві інтереси підлітків і юнацтва локалізуються на проблемі входження в самостійне життя, при тому що міжособистісні та внутрісімейні комунікації обмежують отримання соціального досвіду.[5] Тільки

з зростанням різноманітних зв'язків і взаємин (робота, армія, інститут, сім'я та ін) може відбуватися перерозподіл життєвих інтересів на користь політичної та громадської участі. По-друге, причина пасивного прояву активної громадянської позиції криється у деідеологізації всього населення. Певною мірою така ситуація пов'язана з соціально-економічним статусом конкретної молодшої людини. Правильніше було б сказати, що це також залежить від рівня освіти, виховання і ставлення до праці.

Дивно, однак сьогодні кожен другий українець вважає, що національне й політичне життя є брудним і не вартим уваги. Практично кожен живе для себе й про себе. Звичайно, можна зрозуміти людину, у якої сім'я - над усе, вона дбає тільки про найрідніше. На жаль, при цьому забуваючи, що «... все на світі можна вибирати, синому, вибрати не можна тільки Батьківщину». Нам ще раз треба звернутися до статті Уласа Самчука «Нарід чи чернь?», щоб усвідомити що чекає на державу та народ, якщо продовжувати підтримувати позицію аполітичності.

Підсумовуючи вищесказане, я хочу додати, що аполітичність - це позиція людей, які відімкнулись від світу. Вони живуть у своїй темряві невизначеності й скептицизму, не наважуються на будь-який протест. Їм вимкнули світло, але вони не хочуть знати хто й навіщо.[1] Якби ж вони усвідомили, що світло вимкнули самі собі..

На рахунок другої складової моєї теми відразу обмовлюсь, що принцип свободи і політичної нейтральності досить складний для наукової інтерпретації. Тим більше в умовах, коли він не отримав достатньо чіткої і однозначного трактування в законодавстві про державну службу.[3] Принципи ж рівного доступу громадян до державної служби відповідно до здібностей та професійної підготовки, позапартійності держслужби і її відділення від релігійних об'єднань визначають лише основи службово-статусних відносин. Наявність спеціального законодавства по всіх цих питаннях дуже важливо. Кожен державний службовець повинен досить чітко уявляти свої права і обов'язки по відношенню до політичних аспектів своєї діяльності, знати обсяг, структуру і зміст вимог, які можуть пред'явити до нього вищестоящий керівник, а також лідери партій правлячої коаліції. Повинен добре уявляти міру відповідальності і характер санкцій, що застосовуються до порушників цього законодавства.

Це тим більш важливо, якщо врахувати, що принцип політичної нейтральності в нашій країні ніколи не працював: у роки царського самодержавства чиновники служили престолу і присягали на вірність царю; в умовах радянської влади провідними критеріями була єдність політичної, організаторської і навіть господарської діяльності, політична зрілість і вірність «лінії партії». У всі часи державна служба була службою високопоставленого привілейованого чиновника, який мав чималому владі і здатного під гаслами боротьби за вірність державі легко маніпулювати своїми повноваженнями, ідеологічно придушувати всіх, хто нижчий за нього в соціальній і посадовій структурі.

У багатьох країнах давно зрозуміли небажаність і навіть шкідливість змішування, а тим більше інтеграції політики і державної служби, законодавчо закріпили висновок службовців з-під прямого контролю з боку політичних партій. Завдання державних службовців не реалізація політичного курсу партії, ідеї якої він поділяє, не задоволення політичних амбіцій тих чи інших лідерів, а чесне і ефективне забезпечення втілення або безпосереднє втілення в життя норм чинного законодавства.[4] Причому незалежно від того, яка партія або політичний блок в даний момент представляє більшість у парламенті або у виконавчій системі влади.

У США, Великобританії, ФРН і багатьох інших країнах законодавчо доступ до державної служби відкритий і вільний для кожного громадянина країни. Службовці приймаються на роботу в апарат за конкурсом поза будь-якої соціально-політичної дискримінації. Вони не позбавлені права голосувати, висловлювати свої політичні судження або відвідувати партійні заходи. І тим не менше державним службовцям заборонено займатися активною політичною діяльністю. Вони не мають права брати участь у формуванні партійних структур і партійних фондів, виступати з партійно-політичними заявами, займати партійні пости або працювати в інтересах партії, тобто робити все те, що суперечить політично неупередженого виконання службових обов'язків. Навіть у Франції, де не існує будь-яких правових обмежень для службовців займатися політичною діяльністю, адміністративні регулятори, огорожувальні держапарат від політичного протиборства, існують і

діють досить ефективно.

Професіоналізація державної служби ставить проблему особистої відповідальності державного службовця. Для успішної роботи на державній службі треба вміти проявляти зваженість і здатність балансувати між курсом виборних інстанцій, інтересами свого відомства і очікуваннями громадян, будувати конструктивні робочі взаємини з обраними та призначеними на політичні посади особами, бути щиро лояльним до тієї держави, якій служиш. Це в кінцевому підсумку означає вміння поєднувати політичну і соціальну ерудицію, професійний досвід, готовність взяти на себе відповідальність. Зараз для державного будівництва немає актуальніше проблеми, ніж формування корпусу службовців як висококваліфікованих фахівців управлінської праці, добре вишколених практичним досвідом, спеціальним навчанням і моральним вихованням. Державна служба повинна бути надійно захищена від політичних амбіцій змінюваних партій, урядів і міністрів, а народ - від свавілля посадових осіб і всевладдя апарату.

Деякі держслужбовці неоднозначно сприймає норму про політичну нейтральність, стверджуючи, що вона суперечить Конституції України і є обмеженням в правах посадових осіб. Хоча такі обмеження діють відносно працівників Національної поліції і це не викликає заперечень у громадян. Аполітичним поліцейський бути не може оскільки залишається громадянином з високим рівнем громадянської активності: він голосує на виборах, має свої думки та ідеї, а це означає, що політичне життя суспільства тісно пов'язане з життям поліцейського але в своїй професійній діяльності він повинен бути політично нейтральний.

Ще один важливий момент, який стосується принципів професіоналізму та аполітичності державних службовців, оскільки існує чітке розмежування політичних посад від посад державної служби. У нинішній системі цього немає. В Україні ж кожен новий уряд починає втягувати держслужбовців в політичну партію влади. Цю недобру традицію слід викоринити.

Реформа в сфері державного адміністрування допоможе створенню єдиної державної служби; забезпечить на ділі рівний доступ громадян до державної служби та політичну нейтральність тих, хто зайнятий у держапараті; створить більш міцні фінансово-економічні та матеріально-технічні основи державної служби; забезпечить її професійний розвиток. Останнє особливо важливо, якщо врахувати, що в нинішніх умовах від державних службовців потрібні все нові і нові знання і навички, особливо в галузі економіки і права, інформатики, соціології та політології, культури та іноземних мов, етики та етикету, психології та менеджменту.

В ідеалі наша держава націлена на створення такої системи державної служби, яка б, з одного боку, була орієнтована на залучення, заохочення і утримання кращих працівників, а, з іншого - дозволяла своєчасно позбавлятися від професійно слабких і недостойних кадрів. Багато в чому ці завдання допоможе вирішити подальше вдосконалення контрактного механізму взаємовідносин службовця і державного органу, надання більшої чіткості цим відносинам, аж до переходу до принципу довічного найму і кар'єрного характеру державної служби.

Список використаних джерел:

1. Джерих А.С. Давиденко Е.М., Донецкий национальный университет экономики и торговли имени Михаила Туган-Барановского, Украина «Політична проблема пасивності громадян в умовах демократії» - 2005 – 21с.
2. Політологія: наука про політику - Горлач М.І. -Політичні вчення в Стародавньому Римі – 2009-840с.
3. Культурные потребности современной молодежи. Шелудько Е. А. –Таврійський державний агротехнологічний університет-2009-15с.
4. Землюк В. Етнопсихологічні й етнополітичні особливості ідентичності українців / Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І.Ф.Кураса НАН України: Збірник наукових праць. – К., 2007. Вип. 34. С. 107.
5. Полякова Н. С.. ВП «КТД ЛНУ ім. Т. Шевченка», Проблеми духовної культури України – 2014. – 1с.